

Hồi thứ hai

Đây ngọc bí mật

Nàng lại thay đổi một kiếm pháp thứ ba. Thay vì thủ pháp cẩn mật chặt chẽ, nhanh nhẹn, nàng lại đánh chậm và để lộ rất nhiều sơ hở. Do đó những phát kiếm như có như không, như mạnh như yếu, như thực như hư, thật là khó lường cái thực chất của kiếm pháp.

Người tâm thường hẳn phải cho là tâm thường. Thậm chí có kẻ cho rằng nàng sức cùng lực kiệt và võ công của nàng đã được sử dụng đến mức cuối rồi.

Nhưng Lưu Hương có con mắt hơn người, nhận ngay chỗ tuyệt diệu của đường kiếm. Bất giác chàng giật mình. Nàng đang sử dụng kiếm pháp Thanh Phong, gồm mười ba chiêu, và nàng vừa xuất phát chiêu đầu có cái tên là Thanh Phong Tử Lai.

Trong bảy môn phái lớn trong võ lâm, theo sự xếp hạng của khách giang hồ, thì Thiếu Lâm và Võ Đang được kể như đứng đầu.

Thực ra môn phái nào cũng có cái sở trường riêng biệt. Thì chưa chắc gì Thiếu Lâm và Võ Đang trên bậc hẳn với Côn Lôn, Điểm Thương, Nga Mi, Hải Nam và Hoa Sơn. Bất quá người ta dựa vào sự thành lập lâu hay mau và các thành tích trên giang hồ vậy thôi!

Tuy nhiên có một điều mà ai ai cũng phải công nhận là vào thời kỳ đó kiếm pháp Hoa Sơn cầm như vô địch trên giang hồ. Và từ lâu rồi, Thanh Phong Thập Tam Thức của Hoa Sơn phái không hề thất bại trước một tuyệt kỹ nào của các môn phái khác. Nó hay ở chỗ thanh đạ, trong cái thanh đạ có cái độc, đối tượng khinh thường thanh đạ nên hầu hết những kẻ gặp kiếm pháp này đều chúc bại chua cay!

Trừ Cao Á Nam ra, Khô Mai đại sư không hề truyền thọ kiếm pháp Thanh Phong cho ai cả. Nhưng Kim Linh Chi học được! Và học rất tinh!

Chẳng những Lưu Hương kinh ngạc mà Hồ Thiết Hoa cũng kinh ngạc luôn. Y kinh ngạc gấp bội Lưu Hương.

Một tiếng soạt vang lên, chiếc áo của y tét một đường. Mũi kiếm suýt chạm vào da thịt y!

Chẳng phải Hồ Thiết Hoa quá kém đến độ không tránh nổi nhát kiếm đó. Biết bao nhiêu lần rồi y thấy Cao Á Nam thi thố kiếm pháp đó. Y cũng có học qua song

không khi nào Cao Á Nam chỉ điểm tận tường bởi sư huấn rất nghiêm, làm gì nàng dám vi phạm môn quy? Bây giờ y thấy một người khác sử dụng kiếm pháp đó, xảo diệu như Cao Á Nam. Làm sao y khỏi sững sờ? Vì sững sờ nên để kiếm chạm áo.

Ai truyền thọ cho Kim Linh Chi kiếm pháp đó?

Nàng phát xuất chiêu thứ hai, vẫn với thủ pháp thanh đạm. Chiêu này có cái tên là Thanh Phong Phất Liễu. Vừa lúc đó, một bóng người chớp lên.

Cổ tay của Kim Linh Chi đã bị chụp trúng. Thân pháp và thủ pháp của người đó nhanh quá! Những kẻ tại hiện trường bất giác sững sờ. Người đó nắm tay không cứng lắm, song Kim Linh Chi cảm thấy toàn thân tê liệt, không còn động đậy được nữa. Nàng kinh hải quay đầu nhìn lại, nhận ra đó là người mà Hồ Thiết Hoa bảo với nàng là giống khỉ. Đó là Lưu Hương.

Lưu Hương điềm nhiên:

- Nhưng nếu bắt gặp mấy hạt châu trên mình các hạ thì câu chuyện hoạt kê trở thành bi thảm! Và tiếng cười nhường chỗ cho tiếng khóc ngay!

Tiểu liễu đầu bây giờ mới cất tiếng:

- Phải! Chỉ cần lục soát mới biết ai thật, ai giả, ai oan, ai ung.

Đại hán áo đỏ biến sắc mặt. Bạn đồng hành của hắn cũng không dần lòng được, vội bước tới, tay chụp chuôi đao bên hông, cao giọng hỏi:

- Các vị muốn lục soát?

Liễu đầu cười hì hì, nhìn Lưu Hương buông giọng mỉa:

- Kẻ gian thì sợ xét mình chứ người ngay còn ai lo ngại?

Người đó trừng mắt muốn rút đao ra khỏi vỏ. Đại hán nắm tay gã giữ lại rồi hỏi:

- Xét mình cũng chẳng sai, nhưng xét không có thì sao?

Lưu Hương đáp:

- Nếu xét mà không có thì cứ kể như tại hạ lấy trộm. Tại hạ phải đền. Đền của không nổi thì đền bằng cái đầu của tại hạ!

Đại hán cao giọng phân bua:

- Các vị nghe đó nhé! Lời đó do y tự miệng thốt ra, chẳng phải ai ép buộc gì.

Lưu Hương trầm gương mặt:

- Lời nói của tại hạ có cái giá trị như thế nào, hử các hạ cũng thừa hiểu.

Đại hán không dám nhìn thẳng mắt chàng, quay đầu về hướng khác bảo:

- Các vị cứ lục soát đi!

Tiểu liễu đầu cười hì hì:

- Có nên bảo hử cởi trần truồng ra mà xét chử?

Lưu Hương cũng cười đáp:

- Bất tất làm như vậy. Tại hạ biết hử dấu mấy hạt châu trong chiếc ngọc đái quanh hông hử, hử chỉ cần cởi sợi ngọc đái đó trao cho cô nương xét là đủ.

Đại hán biến sắc, hai tay chụp chiếc ngọc đái không buông chử như sợ người ta cướp mất!

Tiểu liễu đầu bảo:

- Cởi ra ngay! Chử lẽ người không dám!

Kim Linh Chi chớp thanh trường kiếm:

- Không cởi cũng phải cởi!

Hồ Thiết Hoa đứng một bên cứ cười hì hì mãi, lúc đó vụt thốt:

- Nếu hử dám không cởi thì tại hạ phục hử can đảm nhất trần đời!

Người đồng bạn toan rút đao song đại hán lại ngăn chận rồi cao giọng thốt:

- Tốt! Cởi thì cởi! Nhưng các hạ đã nói gì xin đừng quên cho là được!

Lưu Hương đáp:

- Nếu vậy tại hạ phải tự tay lục soát, bởi việc này quan hệ trọng đại, tại hạ chỉ có mỗi một chiếc đầu thoi nếu đứt đi rồi thì sống sao được nữa? Các vị nghĩ có phải vậy không?

Không ai gật đầu song cái ý thì đồng.

Đại hán dậm chân cuối cùng thì cởi sợi ngọc đái thốt:

- Đây các hạ cầm xem!

Ngọc đái đối với hử có tầm quan hệ trọng đại, lúc tầm hử cũng cầm nơi tay không chịu rời. Bình thời vô luận là sao hử cũng không cởi ra. Nhưng trong trường hợp này trước mặt đông người hử phải phá lệ. Nếu không để cho người ta xét thì làm sao thanh minh sự ngay thẳng của hử? Hà huống là hử đã biết Lưu Hương là

ai rồi? Hắn tự tin là mình vô tội! Bởi từ lúc vào đây có ai lại gần hắn đâu? Thì còn sợ gì có kẻ lén nhét mấy hạt châu trong mình hắn? Cởi ngọc đá rồi hắn thở phào! Rồi hắn liếc mắt sang Lưu Hương khoe miệng ẩn ước có nụ cười lạnh. Mừng tượng hắn chờ xem chiếc đầu của Lưu Hương rơi xuống.

Chờ xem đầu Lưu Hương rơi xuống nào phải chỉ có một mình hắn?

Nhưng đầu Lưu Hương chưa rơi, Và có lẽ còn lâu lắm mới có việc đó. Hoặc không bao giờ có việc đó.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về Lưu Hương. Lưu Hương hai tay cầm chiếc ngọc đá nhìn kỹ một lúc bỗng đưa cao lên thuận tay rầy. Một tiếng lộc cộc lác cắc vang lên, từ ngọc đá bắn ra mấy mươi điểm sáng lạnh. Tiếp theo đó từng tiếng cộp cộp lại vang, mấy mươi điểm hào quang bay lên chạm vào nóc nhà, hào quang màu Bích lục.

Ám khí!

Ám khí màu Bích lục phải là thứ tuyệt độc, chạm máu là yết hầu bít lại mà chết. Giao thủ với hắn có ai tưởng là sợi ngọc đá đó có chứa đựng vật tối độc chết người hết sức nhanh chóng? Trong số những người hiện diện cũng có kẻ không thuộc giới giang hồ, họ không biết võ công dù vậy họ cũng khiếp hãi trước một vật cực kỳ độc hại. Hà hướng những khách võ lâm?

Toàn thể mọi người đều biến sắc.

Kim Linh Chi lạnh lùng thốt:

- Dù ngươi là ai, mang thứ đó nơi mình không thể là người tốt rồi!

Đại hán mặt đỏ biến xanh, cãi:

- Ám khí tốt hay xấu không thành vấn đề, điều cần là không có châu ngọc nơi mình, như vậy đủ lắm rồi!

Lưu Hương mỉm cười:

- Chắc các vị đã thấy, chiếc dây ngọc trống không, bởi có trống rỗng nên mới chứa được ám khí và cũng vì trống không nên dẫu được trôn châu. Xin các vị lưu tâm nhìn đây!

Bỗng chàng vung mạnh tay, một tiếng bựt vang lên, ngọc đá đứt làm đôi. Có vật gì đó trong ngọc đá rơi ra, lăn tròn trên mặt đất không ngừng.

Người nhanh mắt nhận ra ngay đó là một hạt châu suýt soát mắt rồng, chiếu sáng đến làm hoa mắt.

Đau quá!

Chiếc ngọc đá Tàng Châm của hần bị hủy diệt rồi! Gã được nó nào phải dễ dàng? Hai mươi năm nay đường dây đó cứu hần thoát chết chẳng biết bao nhiêu lần, mà cũng giúp hần hạ bao nhiêu cường địch!

Kẻ chế tạo ra đường dây đó theo sự chỉ dẫn của hần đã bị hần giết sau khi hoàn thành tác phẩm để giữ bí mật hoàn toàn. Bây giờ dây ngọc bị phá hủy rồi muốn làm lại một đường dây tương tự, hần còn nhờ ai được nữa?

Tuy nhiên đường dây đứt vẫn còn là sự kiện nhỏ đối với một sự kiện khác.

Sự kiện khác là hần đâu có đánh cắp hạt châu thế mà hạt châu lại nằm trong đường dây đó! Hần phải làm sao đây! Có thể nào chối cãi được trước sự thật hiển nhiên?

Trong trường hợp của hần, thử hỏi trên đời có ai giữ được bình tĩnh chẳng?

Hần kinh hãi, hần căm hận, khẩn trương lên, hét lớn một tiếng định nhảy tới vỗ hạt châu. Nhưng có người nhanh chân nhanh tay hơn hần. Hồ Thiết Hoa lướt tới chặn đầu hần, đồng thời đánh vào mặt hần. Đang lúc sôi giận cực độ, mắt cả sáng suốt nên không tránh kịp tay quyền của Hồ Thiết Hoa, mặt lách khỏi song đầu vai lãnh trọn. Một tiếng binh vang lên hần bị dội ngược về phía hậu bầy tám bước. Nếu bạn đồng hành của hần không kịp vọt mình theo đỡ thì hần phải ngã chổng gọng trên mặt đất.

Hồ Thiết Hoa dù đánh trúng đối phương vẫn hết sức kinh hãi, y biết rõ chiêu quyền phát xuất có uy lực như thế nào, y chỉ dùng bốn năm thành công lực song cũng đủ làm cho người trúng đòn phải nằm ít nhất cũng mười hôm, nửa tháng. Trên giang hồ số người chịu nổi một quyền của y có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xem ra đại hán mặt đỏ này quả có công phu đó, thêm loại ám khí tối độc kia, hần phải là một tay oanh liệt trên giang hồ, một tay cao thủ là cái chắc!

Tiểu liễu đầu thừa cơ hội đó nhặt hạt châu lên trao cho Kim Linh Chi.

Lưu Hương điềm nhẹ một nụ cười hỏi:

- Có đúng là hạt châu của cô nương bị đánh cắp chẳng?

Kim Linh Chi không đáp lời chàng, gương mặt xanh dờn, mắt trợn trừng cao giọng hỏi đại hán mặt đỏ:

- Người còn nói gì nữa chẳng?

Đại hán mặt đỏ chưa nói gì, bằng hữu của hần không dần lòng nổi, cao giọng hét:

- Dù ta có lấy hạt châu của ngươi, cái đó có gì quan hệ đâu? Bạc ngàn, bạc vạn lượng kia, bọn ta nói lấy là lấy, có kẻ nào dám động đến chân lông bọn ta?

Kim Linh Chi quá giận thành cười, lạnh lùng đáp:

- Tốt! Ngươi nói vậy là đủ lắm rồi!

Câu nói vừa dứt âm vang, thép kiếm chớp lên theo liền. Kiếm quang biến ảo không ai nhìn rõ thanh kiếm hướng về đâu. Như vậy còn tránh làm sao được?

Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương trao đổi ánh mắt cho nhau cùng cười nhẹ.

Bỗng một bóng người chớp lên từ ngoài cửa bay vọt vào. Người đó nhanh quá, thanh kiếm của Kim Linh Chi bay qua đại hán trước khi người đó vào thế mà gã còn nhanh hơn kiếm, dù cách một khoảng xa và xuất hiện chậm.

Một tiếng "cách" vang lên, thanh kiếm của Kim Linh Chi bị hai bàn tay của người đó chop lại giữ cứng.

Đến Lưu Hương cũng kinh hãi trước thủ pháp của y đừng nói chi đến ai khác. Thủ pháp nhanh, hai tay chop lại kẹp thanh kiếm, những sự kiện đó làm kinh khiếp người thật song chưa đáng kể đối với Lưu Hương.

Điều làm cho chàng kinh hãi phải khác với hai sự kiện đó. Bởi Kim Linh Chi đang xử dụng một chiêu của Thanh Phong kiếm pháp. Thanh kiếm của nàng biến ảo hầu như vô hình, dù ai tinh mắt đến đâu cũng không nhận rõ thân kiếm. Không thấy thân kiếm thì làm sao chụp trúng!

Kẻ chụp trúng thân kiếm phải có võ công cực kỳ cao diệu. Thủ pháp, thủ pháp của người đó đã làm kinh khiếp những người hiện diện rồi, Lưu

Hương và Hồ Thiết Hoa nhận ra người càng kinh khiếp hơn.

Vì người đó chính là Đinh Phong, gã thiếu niên trong đêm vừa qua nghênh đón Khô Mai đại sư, đánh đắm thuyền, đưa khách đến một nơi bí mật!

Trông thấy Đinh Phong Kim Linh Chi vụt biến sắc mặt.

Đinh Phong cười nhẹ thốt:

- Lâu ngày cách biệt, chùng gặp lại thì tại hạ nhận ra Kim cô nương tăng tiến vô cùng! Cái chiêu Liễu Như Phi Tuyết đó được cô nương sử dụng hết sức thần diệu! ý sanh là kiếm phát, dù cho Hoàn Châu đại sư có mặt tại đây cũng phải công nhận là xanh phát nơi chàm song lại hơn chàm!

Hoàn Châu đại sư là người cô thứ bảy của Kim Linh Chi và Liễu Như Phi Tuyết là một tuyệt chiêu của kiếm pháp đích truyền trong phái Nga Mi.

Những người hiện diện tại cục trường gật đầu thâm nghĩ:

- Thảo nào mà kiếm pháp của nàng chẳng cao tuyệt? Thì ra nàng là đệ tử của phái Nga Mi. Nhưng Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa đều hiểu Kim Linh Chi vừa sử dụng chiêu thứ tám của kiếm pháp Thanh Phong có cái tên là Phong Động Thiên Linh.

Hai chiêu Phong Động Thiên Linh và Liễu Như Phi Tuyết mới xem thì mừng tượng nhau song phần biến hóa bên trong thì hoàn toàn khác biệt.

Tại sao Đinh Phong lại trông gà hóa cuốc?

Đinh Phong tiếp:

- Hai vị bằng hữu này tại hạ có quen, mong cô nương nể mặt tại hạ buông tha cho họ đi!

Tuy Kim Linh Chi giận đến tái mặt, nàng vẫn nén lòng lạnh lùng đáp:

- Chúng là hai tên cấp vật, chẳng lẽ các hạ có bằng hữu trong hạng người đó?

Đinh Phong cười nhẹ đáp:

- Cô nương lầm rồi!

Kim Linh Chi cười mỉa:

- Lầm? Chính mắt tôi trông thấy thì còn lầm làm sao được?

Đinh Phong tiếp:

- Hai vị bằng hữu đó tuy không giàu bằng Vạn Phúc Vạn Thọ Viên song gia tài của họ trị giá trên trăm vạn, hạt châu trong tay cô nương kia dù tại nhà họ không có nhiều nhưng chẳng phải là ít. Tại hạ dám bảo chứng họ không là những tên cấp vật đâu!

Câu nói của hắn cứng cõi nghe không êm tai chút nào.

Lạ thay, Hỏa Phượng Hoàng Kim Linh Chi lại không giận. Với danh hiệu đó nàng lại có thái độ trầm tĩnh gần như nguội lạnh, ai ai cũng cho là lạ. Đại hán mặt đỏ và người mang đao bước tới xá Đinh Phong.

Người mang đao thốt:

- Đa tạ công tử can thiệp, nếu không thì...

Đại hán mặt đỏ mỉm cười chặn lời:

- Sự tình nghi cũng chẳng có gì! Tất cả đều lầm, bây giờ sự lầm lạc được giải tỏa rồi đêm nay tại hạ phải thiết tiệc khoảng đài Kim cô nương mới được!

Đình Phong gật đầu:

- Hay quá! Hay quá!

Đại hán mặt đỏ tiếp:

- Tuy nhiên Kim cô nương có hạ cố mà đem ánh sáng huy hoàng lồng lên cuộc tiệc với sự hiện diện quý báu chẳng?

Kim Linh Chi hừ một tiếng chưa kịp đáp lời, Đình Phong đã cười hót đáp:

- Chẳng những một Kim cô nương sẽ có mặt trong đêm nay tại tiệc rượu mà tất cả các bằng hữu tại cục trường đều được mời luôn. Ngẫu nhiên mà tụ hội tại đây hôm nay, hẳn cũng có cái duyên tao ngộ thì không có lý do gì lại thiếu mặt trong cuộc trùng phùng thứ hai vào đêm nay!

Đoạn hán quay mình hướng về Lưu Hương điểm một nụ cười, tiếp luôn:

- Có lẽ hai vị đồng ý chứ?

Lưu Hương cười hì hì:

- Miễn có rượu thôi, dù tại hạ không đến, bằng hữu của tại hạ cũng lồi tại hạ đến.

Hồ Thiết Hoa cất tiếng vang:

- Không sai một điểm nhỏ. Nếu có rượu uống say rồi ai có chém cho một vài dao, tại hạ cũng không thể không đến!

Đình Phong cười tít:

- Hay quá! Hay quá!

Bỗng có một người cao giọng hỏi:

- Có cuộc nhiệt náo như vậy, chẳng rõ tại hạ được dự phần hay không?

Người đó có thân hình khôi vĩ đứng giữa đám đông nổi bật lên với chiếc đầu cao, y là một trong số người có mặt tại hồ tắm. Bây giờ thì y đã mặc cả y phục vào rồi, và y phục của y hoa lệ không kém y phục của đại hán mặt đỏ.

Trên tay y có chiếc rương dài ba thước bằng da màu đen, xem chừng như y quý nó lắm, chẳng rõ trong đó có chứa đựng những vật gì.

Đại hán mặt đỏ chớp mắt cười vang:

- Huynh đài bằng lòng quan tâm là ban cho tại hạ một vinh hạnh lớn lao có lẽ nào tại hạ không thỉnh luôn

Người có đôi chân dài gặt gù:

- Nếu thế tại hạ xin cảm tạ trước, song đêm nay mình sẽ gặp nhau tại đâu?

Đại hán mặt đỏ đáp:

- Tại Tam Hoa Lâu phía trước mặt kia. Các hạ nghĩ sao?

Người chân dài lại gặt:

- Được lắm!

Y thoáng nhìn qua Lưu Hương cười nhẹ rồi bước đi. Không còn nhiệt náo thì ai ai cũng hết hiếu kỳ, họ lần lượt giải tán.

Kim Linh Chi đi theo Đinh Phong. Tợ hồ nàng không muốn đi theo hán song chẳng biết tại sao nàng lại không cự tuyệt. Khi tất cả ly khai cục trường rồi, người mang đao bông giọng giận thốt với người mặt đỏ:

- Đại ca! Tiểu đệ không biết tại sao đại ca lại có thể nhẫn nhịn như vậy nổi! Dù cho liễu đầu đó có là cháu nội của Kim lão thái bà đi nữa, chẳng lẽ anh em chúng ta lại sợ sao?

Người mặt đỏ thở dài đáp:

- Hiền đệ đâu biết được! Người mà ngu huynh cố kỵ không phải nàng họ Kim đâu!

Người mang đao tiếp:

- Không phải nàng Kim vậy chẳng là cái gã tiểu tử luôn luôn nở nụ cười đó? Hắn đã phá hủy đường dây ngọc của đại ca, tiểu đệ đang hận lúc đó không nhanh tay cho hắn một đao!

Đại hán mặt đỏ lại thở dài, cười khổ:

- Cũng may mà hiền đệ chưa làm việc đó! Hiền đệ có biết hắn là ai chăng?

Người mang đao cười lạnh:

- Chẳng lẽ hắn là Lưu Hương? Với hình dáng đó hắn có thể là Đạo Soái Lưu Hương lắm!

Đại hán mặt đỏ trầm giọng:

- Không sai một điểm nhỏ! Hắn chính là Lưu Hương.

Người mang đao sững sờ nín lặng. Đại hán mặt đỏ trâm ngâm một lúc khẽ nhếch một nụ cười hiểm độc, lẩm nhẩm:

- Lưu Hương! Lưu Hương! Tuy bọn ta không đối phó nổi với người vẫn có người đối phó với người. Nếu mà người sống quá ba hôm nữa thì ta cúi đầu khuất phục xem người như thiên thần.

*** Vietkiem.com ***

Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa qua khỏi khúc quanh con đường. Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tiểu tử Trương Tam đâu?

Lưu Hương cười đáp:

- Ta bảo hán chuồn rồi!

Hồ Thiết Hoa cũng cười:

- Thật ta không hiểu nổi người dùng phương pháp gì mà bảo hán nhả viên châu ra được! Tiểu tử đó thật kỳ quái. Bình sinh hán không nghe lời ai cả nhưng người bảo trời hán hay trời, bảo đất hán hay đất! Hán phục người hơn phục cả sư, cả phụ!

Lưu Hương không nói gì. Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Thủ pháp của người quả thật tuyệt diệu!

Lưu Hương hỏi:

- Người nhận ra con người đó chẳng?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Ta chỉ biết là hán nhận ra người. Vì nhận ra nên thuốc đắng mà hán chẳng dám nhả mặt kêu than! Ta thương hại cho hán hết sức!

Lưu Hương hừ một tiếng:

- Nếu người biết hán là ai chắc không còn thương được nữa.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- A!

Lưu Hương tiếp:

- Người từng nghe nói tại vùng Viễn Đông Nam có một tên cướp biển chuyên giết người đoạt của, làm được mọi tội ác?

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Tử Kinh Bang?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải! Người đó là Bang chủ Tử Kinh Bang tên Hải Quát Thiên! Hắn ít khi lên lục địa cho nên người không gặp hắn.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Tên thì ta có nghe, người thì chưa từng thấy! Sao người không nói sớm với ta! Nếu biết hắn là Hải Quát Thiên thì khi nào ta nương tình trong cái chưởng vừa rồi?

Lưu Hương cười nhạt:

- Người sẽ có dịp đâm mạnh, đừng lo!

Hồ Thiết Hoa cười tiếp:

- Kể ra hắn cũng là một tay cường đạo đấy! Hắn có mắt quan sát thật, chẳng khi nào xuất lục mà vô công! Hôm nay bị gán cho cái danh trộm vặt chắc hắn không ngủ nổi nhiều đêm vậy!

Lưu Hương thốt:

- Lúc hắn trần truồng ta không nhìn ra. Nhưng khi hắn mặc y phục vào là ta biết liền. Ta muốn sửa trị hắn một phen! Đêm nay sẽ là cơ hội tốt cho ta làm cái việc đó!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tạo sao người để cho hắn ra đi thong thả?

Lưu Hương đáp:

- Ta không muốn đập cỏ làm kinh động rắn.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nếu hắn là cỏ thì rắn là ai?... Đinh Phong?

Lưu Hương gật đầu:

- Con người đó đáng nghi lắm! Hắn ở trên thuyền của Khô Mai đại sư, thuyền chìm, hắn lại xuất hiện tại đây, hắn vốn nghinh tiếp Khô Mai đại sư, thế đại sư ở nơi nào mà hắn lại đến đây?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Kỳ quái thật!

Lưu Hương tiếp:

- Đó là một sự lạ thứ nhất!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Kim Linh Chi không có liên quan gì với phái Hoa Sơn lại học được Thanh Phong Thập Tam Thức! Mà lại chết thì chịu chứ không thừa nhận!

Lưu Hương tiếp:

- Đó là một sự lạ thứ hai.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Kim Linh Chi vốn trời không sợ, đất không sợ nhưng thấy Đinh Phong rồi chùng như tuân phục hoàn toàn. Nàng có liên quan gì với Đinh Phong?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ ba.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Tử Kinh Bang từ lâu lấy mặt biển làm đất dựng võ, Hải Quát Thiên bỗng nhiên có mặt nơi này, Đinh Phong lại khảng khái giải vây cho hắn! Chắc là song phương có liên quan với nhau! Mà mối liên quan đó như thế nào?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ tư.

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

- Đinh Phong xuất thủ là chộp được kiếm của Kim Linh Chi, hiển nhiên Thanh Phong Thập Tam Thức đối với hắn không còn là bí mật nữa. Làm sao hắn am tường kiếm pháp của phái Hoa Sơn được?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ năm!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Rõ ràng hắn biết chính là Thanh Phong Thập Tam Thức thế tại sao hắn lại gọi là Liễu Như Kiếm Pháp? Tại sao hắn che dấu cho Kim Linh Chi?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ sáu!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Thủ pháp của hắn lúc chộp kiếm phảng phát Đại Bạt Thủ Pháp của Giáp Hạ Cốc nơi đảo Phù Tang, mà thuật khinh công của hắn thì mường tượng đồng xuất xứ với Huyết ảnh Nhân ngày trước. Hắn lại tinh thông kiếm pháp của phái Hoa Sơn, với số tuổi non đó mà hắn đã là bậc đa năng rồi, võ công cao, cơ trí xảo, thế hắn có lai lịch như thế nào?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ bảy!

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, vuốt vuốt đến đỏ mũi mà chưa nói gì nữa.

Lưu Hương hỏi:

- Còn gì chẳng?

Hồ Thiết Hoa thở dài, cười khổ:

- Trong một ngày gặp bảy sự lạ chẳng lẽ chưa đủ sao?

Lưu Hương mỉm cười:

- Người có tưởng đến sự liên quan giữa bảy điều lạ chẳng?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Ta nhức đầu quá!

Lưu Hương thốt:

- Bảy sự lạ đó nằm trên một đường dây! Khô Mai đại sư vì muốn tìm đường dây đó nên mới hạ sơn!

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- A!

Lưu Hương tiếp:

- Thanh Phong Thập Tam Thức vốn là một tuyệt học bí truyền của phái Hoa Sơn. Hiện tại có ít nhất hai người không liên quan gì đến môn phái biết được tuyệt học đó. Tại sao sự bí mật bị tiết lộ? Là chưởng môn phái Hoa Sơn tự nhiên Khô Mai đại sư phải truy cứu.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ:

- Phải rồi! Khô Mai đại sư hạ sơn cốt để tìm hiểu tại sao cuốn tâm pháp bí truyền đó lại bị người ngoài phái biết được! Đối với cả những môn đồ trong phái mà không xứng tầm vừa ý với đại sư cũng không được học nữa là!

Vì muốn tiện hành động bà phải dấu thân phận! Cho nên bà mới khoác cái lối Lam Thái phu nhân!

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Thanh Phong Thập Tam Thức là tâm pháp bí truyền, tuyệt nhiên Khô Mai đại sư không hề tiết lộ rồi...

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Mà Cao Á Nam cũng chẳng phải là người không thành thật!

Lưu Hương gật đầu:

- Cho nên sự tình chỉ có một giải thích.

Hồ Thiết Hoa nhìn chàng:

- Như thế nào?

Lưu Hương buông gọn:

- Bí kíp bị đánh cắp!

Hồ Thiết Hoa thở một hơi dài:

- Hẳn là vậy! Trừ nguyên nhân đó làm gì có động cơ thúc đẩy Khô Mai đại sư hạ sơn.

Lưu Hương lại trầm ngâm một chút:

- Thanh Phong Thập Tam Thức là một tâm pháp bí truyền thì pho bí kíp hẳn phải được cất dấu ở một nơi cực kỳ bí mật...

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Lấy được pho bí kíp đó chỉ sợ trên đời này chỉ có mỗi một đạo soái Lưu Hương là nghĩ ra phương pháp thôi.

Lưu Hương mỉm cười:

- Ta đâu có cái tài năng làm được việc đó!

Hồ Thiết Hoa cười khở:

- Cái vụ này mừng tượng vụ trộm Thiên Nhất Thần Thủy, Lưu Hương ạ!

Lưu Hương đáp:

- Ủ

Rồi chàng tiếp luôn:

- Có lẽ Khô Mai đại sư đã tra cứu được manh mối nào đó cho nên mới mạo nhận là Lam Thái phu nhân đến đây hội kiến với bọn Đinh Phong!

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Thì bà cứ chộp Đinh Phong, bức hấn cung khai là biết rõ sự tình chứ gì!

Lưu Hương điểm một nụ cười:

- Khô Mai đại sư đâu có hành động lỗ mãng như người vậy! Ít nhất bà cũng biết Đinh Phong bất quá chỉ là một con rắn nhỏ, ngoài hấn ra còn có thứ rắn to...

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Rắn to là ai?

Lưu Hương đáp:

- Hiện tại con rắn to còn ẩn mình trong bụi cỏ làm sao biết đích xác là ai! Nếu muốn bắt rắn, đại sư nên bắt rắn to chứ bắt rắn con thì có ích lợi gì?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Thế là Khô Mai đại sư đang làm cái việc truy ra con rắn lớn xem nó ở bụi cỏ nào. Do đó bà không vọng động.

Lưu Hương mỉm cười:

- Vậy là người hiểu!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Còn chúng ta...

- Mới xem thì thấy hai vụ giống nhau, kỳ thực thì có chỗ bất đồng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Bất đồng như thế nào?

Lưu Hương đáp:

- Đệ tử Thần Thủy Cung rất đông, còn Hoa Sơn phái thì rất nghiêm khắc trong việc chọn môn đồ cho nên môn đệ của Khô Mai đại sư chỉ có bảy người.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Đúng vậy!

Lưu Hương tiếp:

- Thiên Nhất Thần Thủy của Thần Thủy Cung thì do đệ tử của Thủy Mẫu gìn giữ. Còn Thanh Phong bí kíp thì nhất định là do Khô Mai đại sư cất dấu.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Có lý! Cho nên trộm pho bí kíp đó phải khó khăn hơn trộm Thiên Nhất Thần Thủy!

Lưu Hương tiếp:

- Và người trộm bí kíp đó phải là tay tài ba lỗi lạc!

Hồ Thiết Hoa chau mày:

- Người... Người có nghi Đinh Phong chăng?

Lưu Hương suy tư một lúc:

- Nếu không là Đinh Phong thì cũng là người rất có liên quan với hắn!

Lưu Hương chận lời:

- Chúng ta cũng tuyệt đối không nên vọng động! Bởi sự tình chẳng những liên quan với mỗi một Khô Mai đại sư mà còn nhiều người dính líu trong vụ.

Hồ Thiết Hoa kê lên:

- A!

Lưu Hương tiếp:

- Con rắn lớn đó hiện đang nắm sự an toàn của một số người trong tay, và số người này đều là những nhân vật có hạng lắm, không kém Khô Mai đại sư đâu!

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Vụ trộm này bí mật hơn cái vụ mất Thiên Nhất Thần Thủy năm xưa!

Lưu Hương tiếp:

- Điểm tối trọng yếu là Vô Hoa trộm Thiên Nhất Thần Thủy chỉ để tự mình dùng, còn con rắn to đó trộm bí kíp Thanh Phong là để sanh lợi!

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Sanh lợi?

Lưu Hương hỏi:

- Người nghĩ xem tại sao Kim Linh Chi lại được tâm pháp Thanh Phong Thập Tam Thức?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Người muốn nói là Đinh Phong bán lại cho nàng?

Lưu Hương đáp:

- Có thể lắm.

Đoạn chàng tiếp:

- Loại giao dịch đó tự nhiên phải được thực hiện cực kỳ bí mật. Chắc là Đinh Phong có đề cao cảnh giác nàng không nên khinh thị thi thố bất cứ trong trường hợp nào. Hôm nay vì cấp bách nàng bắt buộc phải mang ra sử dụng.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ:

- Cho nên vừa thấy Đinh Phong nàng lộ vẻ khản trương ngay. Có khi nào nàng cam khuất phục trước một ai. Thế mà phải Đinh Phong! Bởi lẽ dễ hiểu nhất là nàng quên sự cảnh giác của hần! Nàng biết lỗi.

Lưu Hương thốt:

- Sở dĩ thế hần mới mở lời che dấu cho nàng!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Rất tiếc là vô luận hần che dấu như thế nào, chỉ dấu ai thì được, chứ không thể che dấu nổi bọn ta!

Lưu Hương trầm giọng:

- Hiện tại Đinh Phong chưa biết bọn ta là những ai, cũng chẳng biết bọn ta có liên quan với phái Hoa Sơn. Có lẽ hần tưởng rằng cũng che dấu bọn ta luôn như mọi người.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Nhưng sớm muộn gì hần cũng biết.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Sớm muộn gì hắn cũng biết. Đến lúc đó rồi...

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Đến lúc đó hắn sẽ giết bọn ta để diệt khẩu. Phải không?

Lưu Hương cười nhạt:

- Đó là cái chắc! Người cũng không đến đổi quá ngu!

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Người muốn giết chúng ta đâu phải chỉ có mỗi một hắn! Nhưng những kẻ đó có số phận như thế nào chứ?

Lưu Hương thốt:

- Họ là họ, Đinh Phong là Đinh Phong! Đinh Phong khác hơn họ, người đừng quên điều đó!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Đinh Phong rồi sao chứ? Hắn lợi hại hơn Thạch Quan Âm, hơn Huyết Y Nhân à?

Lưu Hương thở dài:

- Có thể là Đinh Phong không đáng sợ, song sau lưng Đinh Phong còn có con rắn to...

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Tại sao người khoa trương cái sở trường của người mà cho rằng chúng ta chỉ nắm sở đoản? Người bằng lòng xếp cái oai phong của mình lúc nào thế? Con rắn to đó là cái quái gì chứ? Không lẽ nó nuốt nổi bọn ta vào bụng?

Lưu Hương trầm giọng:

- Đại Bạt Thủ của Giáp Hạ Cốc, tâm pháp khinh công của Huyết Y Nhân, mấy thứ đó là tuyệt kỹ trong võ lâm, còn Thanh Phong Thập Tam Thức thì khỏi phải nói rồi. Chúng học được cả ba thứ đó thì tự nhiên chúng còn hiểu nhiều cái khác nữa! Một người kiêm cả tuyệt học của mười danh gia chẳng lẽ không đáng sợ hơn bọn Thạch Quan Âm à?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng không nói gì.

Lưu Hương tiếp:

- Hà huống học được bao nhiêu võ công đó, đương nhiên phải trở thành tay bản lãnh. Cái con rắn to kia hẳn là một con người có tâm cơ mưu trí đáng sợ!

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Con người nham hiểm đâu phải chúng ta chưa gặp lần nào!

Lưu Hương mỉm cười:

- Ta không sợ chúng đâu, bất quá ta cần phải cẩn thận hơn trong hành động sắp đến vậy thôi!

Hồ Thiết Hoa thở ra

- Thực ra ta cũng thừa hiểu việc này không dễ đối phó! Ai dính vào vụ rồi thì muốn thoát thân cũng chẳng phải dễ gì!

Lưu Hương tặc lưỡi:

- Tính sổ theo ta biết thì hiện tại liên quan trong vụ có Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, Hoa Sơn phái, Tử Kinh Bang. Còn ai khác nữa ta chưa đoán ra!

Chàng thở dài tiếp:

- Ta nghĩ số người còn lại không ít đâu!

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Bao nhiêu đó cũng làm cho chúng ta mệt rồi, nhiều hơn nữa thì làm sao chúng ta đối phó?

Lưu Hương suy tư một phút:

- Trong số người còn lại, ta đoán là có một nhân vật cực kỳ lợi hại...

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Ai?

Lưu Hương đáp:

- Hiện tại ở sau lưng chúng ta!

Hồ Thiết Hoa kinh hãi quay đầu. Người đó đi theo sau họ. Nhìn thoáng qua, Hồ Thiết Hoa nhận thấy người đó phải có một lai lịch phi thường!

Con đường cả hai đang đi ven theo sông, con đường rất vắng vẻ. Hai bên đường, một bên là bờ sông, một bên là đồng cỏ, không một bóng người.

Dĩ nhiên trừ họ và con người đó. Y vận chiếc áo lụa mềm, tay cầm chiếc rương da màu đen, y phục mới song chiếc rương quá cũ. Thân vóc cao, đôi chân quá dài, làn da vàng nhạt một màu vàng kỳ quái, mừng tượng không hề phơi lộ dưới ánh dương quang mà cũng thời thường sanh bệnh. Nhưng đôi mắt của y sáng lạ lùng, đôi mắt đó không tương xứng với gương mặt. Chừng như lão Thiên làm cái việc cầu thả gán đôi mắt mà không chọn đúng người.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười. Nếu là kẻ nào bám sát phía sau họ như vậy thì Hồ Thiết Hoa đã phát cáo rồi. Nhưng người theo họ có cái đặc biệt như Lưu Hương vừa nói, hơn nữa y cũng nhận thấy người đó không có ác ý gì, cho nên y không hề bực dọc trái lại còn thích thú, vừa cười vừa vẫy tay gọi:

- Là đồng thuyền đồng hội tức là hữu duyên! Chúng ta có cái hạnh ngộ tại hồ tắm thì cứ đến đây hiệp nhau mà chuyện trò giết thì giờ chờ nhiệt náo!

Người đó cười. Hắn không bước nhanh song chớp mắt đã vượt ba bốn trượng đường rồi bắt kịp bọn Hồ Thiết Hoa sau mấy giây dù khoảng cách giữa song phương không gần lắm.

Lưu Hương buột miệng tán:

- Khinh công tuyệt diệu!

Người đó mỉm cười cất tiếng:

- Tuyệt diệu đến đâu, sánh với Đạo Soái Lưu Hương vẫn còn là một trò trẻ.

Lưu Hương cũng cười:

- Các hạ nhận ra huynh đệ, trái lại huynh đệ không nhận ra các hạ, đó là một sự bất công bình.

Người đó đáp:

- Các vị làm sao biết được tất cả những kẻ vô danh mà tại hạ là một? Tại hạ có xưng tên vị tất các vị hiểu!

Lưu Hương tặc lưỡi:

- Khiêm nhượng quá!

Hồ Thiết Hoa trâm gương mặt thốt:

- Không phải khiêm nhượng đâu! Chỉ vì huynh đài không muốn kết giao với bọn ta đó thôi!

Người đó lại cười tiếp:

- Tại hạ họ Câu tên Tử Trường, các vị có nghe đến tên họ đó chẳng? Chẳng phải là tại hạ không muốn giao tình bằng hữu với các vị, bất quá...

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa đồng kêu lên:

- Câu Tử Trường!

Cái tên kỳ quái hết sức! Ai nghe rồi thật khó quên. Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương không hề nghe đến cái tên đó. Cả họ Câu cũng lạ luôn, cả hai không thấy trên giang hồ có nhân vật nào mang họ Câu cả.

Câu Tử Trường mỉm cười tiếp:

- Bây giờ thì hai vị hiểu rõ rồi, tại hạ đâu phải giả vờ!

Hắn tiếp luôn:

- Thực ra từ lâu, tại hạ không hề biết khiêm nhượng khách sáo. Với võ công của tại hạ, tại hạ cũng có thể trở thành một nhân vật hữu danh trên giang hồ lắm chứ! Chẳng qua tại hạ ít bôn tẩu đó thôi, thành thử không mấy người biết được tại hạ. Các vị không biết được tại hạ kể ra cũng phải!

Phải là người bộc trực mới nói được câu đó. Hồ Thiết Hoa rất thích mẫu người như vậy, y bật cười lớn thốt:

- Tốt! Tại hạ là Hồ Thiết Hoa, các hạ đã nhìn ra Lưu Hương, tưởng cũng nhận ra tại hạ luôn!

Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không nhận ra!

Hồ Thiết Hoa hết cười. Y có cảm tưởng như bị đổ một thùng nước lạnh trên đầu. Nhưng Câu Tử Trường liền tiếp nói:

- Tuy nhiên tại hạ nhận ra võ công, Hồ huynh đã tạo được một danh khí rất lớn trên giang hồ, địa vị của Hồ huynh không thể thấp hơn Đạo Soái Lưu Hương!

Hồ Thiết Hoa liền cười trở lại:

- Đừng an ủi tại hạ! ít nhất tại hạ cũng thấy được phần nào tâm ý của đối tượng!...

Y trừng mắt nhìn Lưu Hương thốt:

- Người không nên đắc ý! Dù cái danh của ta kiêu, chỗ kém đó là do ta uống rượu nhiều hơn người! Thành ra có cái gì hay người phỏng tay trên cả!

Lưu Hương mỉm cười:

- Phải! Phải! Phải! Người uống nhiều rượu hơn ta! Mỗi lần đánh chén ta uống một, người uống bảy tám chục!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tuy không đến bảy tám mươi chén, ít nhất cũng bảy tám chén! Cứ mỗi lần người nâng chén ta lại tưởng là người uống, nào hay, nâng chén rồi người nói mấy câu lại đặt chén xuống còn ta thì nốc cạn.

Y chỉ tay thẳng vào mũi Lưu Hương tiếp:

- Cái tật của người là nói thì nhiều, uống thì ít.

Lưu Hương thốt:

- Phải! Phải! Phải! Trong thiên hạ có ai sánh được với người về cái nghề rượu! Người uống bảy tám, ta chỉ uống một nhưng ta say trước người!

Hồ Thiết Hoa cười mát:

- Cái đó quả không sai!

Câu Tử Trường không dần lòng được bật cười lớn.

Hắn nhận thấy hai người đó mở miệng ra là cãi lý như trẻ con, hắn có biết đâu cả hai đã phát hiện bóng người trong bụi cỏ bên đường nên giả vờ cãi vã để che dấu sự phát hiện của họ. Bóng người trong bụi cỏ dĩ nhiên Câu Tử Trường chưa trông thấy. Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương cùng đưa mắt nhìn nhau. Họ đồng một cảm nghĩ là Câu Tử Trường dù có võ công cao song kinh nghiệm giang hồ thì hắn rất kém. Hắn nói rằng hắn ít đi đó đi đây, hắn nói đúng sự thật đấy! Nhưng đã bảo không thường đi đó đi đây thì làm sao hắn nhận ra được Lưu Hương?

Hồ Thiết Hoa hỏi nhỏ Lưu Hương:

- Người nghĩ hắn có phát hiện điều chi chăng?

Lưu Hương lắc đầu:

- Chắc là không!

Câu Tử Trường đặng háng một tiếng thốt:

- Chẳng những tại hạ không biết Hồ huynh là ai mà cả bảy vị chưởng môn của bảy đại môn phái đương thời tại hạ cũng không biết danh biết mặt.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

- Tại hạ không thấy khó chịu đâu!

Câu Tử Trường tiếp:

- Chỉ vì tại hạ có một vị bằng hữu, thời thường đòi trước tại hạ, từng đề cập đến Đạo Soái Lưu Hương, vị bằng hữu đó nói rằng dù tại hạ có tập luyện thêm ba mươi năm nữa, tài nghệ vẫn chưa bằng phân nửa Lưu Hương!

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Vị bằng hữu đó thổi trôn trâu trước mặt các hạ!

Câu Tử Trường điềm nhiên tiếp:

- Anh hùng trong thiên hạ ngày nay tại hạ chỉ biết có mỗi một người và chính là Lưu Hương vậy! Vị bằng hữu của tại hạ có nói rằng thọ ơn của Lưu Hương nặng như núi, lần này tại hạ xuất ngoại, y căn dặn mấy lần là nếu tại hạ có gặp Lưu Hương thì phải làm sao thay thế y mà ngỏ lời thăm hỏi. Chính y mô tả hình dáng Lưu Hương cho tại hạ biết.

Hắn lại cười rồi tiếp luôn:

- Tuy nhiên, gặp Lưu Hương, tại hạ không nhận ra liền. Chỉ vì...

Hồ Thiết Hoa chặn lời:

- Chỉ vì lúc đó hắn trần truồng như con chó hay như một hài nhi vừa lọt lòng mẹ...

Câu Tử Trường tiếp:

- Đến lúc Lưu Hương hành sự, tại hạ biết ngay! Có điều cho đến bây giờ, tại hạ chưa nghĩ ra tại sao hạt châu lại ở trong sợi ngọc đá!

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Hắn dùng ảo thuật che mắt mọi người chứ còn tại sao nữa! Đâu có chi lạ đâu! Các hạ không hiểu hắn có ngoại hiệu là người ba tay sao? Hắn còn một bàn tay bí mật đấy!

Câu Tử Trường lắc đầu:

- Vị bằng hữu của tại hạ không có đề cập đến điều đó!

Lưu Hương hỏi:

- Vị bằng hữu của các hạ tên họ là chi?

Câu Tử Trường đáp:

- Vương Nhị Ngốc!

Lưu Hương cau mày:

- Vương Nhị Ngọc?

Câu Tử Trường cười nhẹ:

- Tại hạ biết đó là một tên giả nhưng phàm là bằng hữu với nhau thì quý ở cái tâm. Y có cái tâm rất thành thật với tại hạ thì tại hạ cần gì biết tên thật hay tên giả của y!

Lưu Hương gật đầu không hỏi tới nữa. Bởi có hỏi nữa, chưa chắc người ta chịu nói cho thì có hỏi cũng vô ích.

Họ vừa đi vừa đàm đạo, không lâu lắm họ cũng đến sát bờ sông. Theo gió phảng phất có mùi cá nướng.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

- Trương Tam cũng biết điều lắm chứ! Nướng cá trước chõu viện binh đến để ủy lạo đấy!

Thuyền của Khoái Vỹ Trương Tam không lớn lắm, đã thế lại cũ kỹ gần như mục nát. Nhưng Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa biết rõ Trương Tam hao phí rất nhiều tâm huyết mới tạo thành nó, mỗi mảnh gỗ, mỗi cây đinh, Trương Tam chọn lựa kỹ càng, xem thì như mục nát song rất kiên cố, vô luận gặp phong ba bão tố như thế nào, ngồi trên thuyền đó là cảm như an toàn cùng cực.

Nơi đầu thuyền có mấy chiếc lò bằng đất đỏ, cạnh lò có mấy chiếc hủ, lò và hủ đựng mọi vật liệu cần thiết. Hiện tại lửa đang cháy song không mạnh ngọn lắm, cá lụi bằng đũa sắt, Trương Tam đang xoay đũa sắt, nướng cá trên lửa đỏ. Y vừa nướng vừa rưới gia vị lên mình cá. Tợ hồ y để trọn tinh thần vào việc nướng cá. Không ai tưởng nổi một người có thể tập trung tinh thần vào một việc trong mức độ như y đang làm.

Bọn Lưu Hương đến, Trương Tam không hề gọi. Khi y nướng cá dù quanh y đất lở trời nghiêng, y vẫn bất chấp. Vô luận sự gì xảy ra lúc đó y bất chấp. Chỉ khi nào cá chín rồi y mới nghĩ đến việc khác.

Y thường nói:

- Nướng cá ai cũng biết, sở dĩ cá do ta nướng ăn ngon hơn cá do người khác nướng là vì ta chuyên tâm, cái bí quyết nướng cá ngon là chuyên tâm!

Bí quyết đó có thể đem áp dụng vào mọi việc trên đời và Lưu Hương luôn áp dụng như vậy. Mùi cá nướng càng phút càng thơm nức nồng.

Hồ Thiết Hoa khó chịu quá, buột miệng thốt:

- Ta thấy được rồi đó lão Trương!

Trương Tam không đáp.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Coi chừng cháy khét đấy! Được lắm rồi lão Trương ơi!

Trương Tam thở dài:

- Người léo nhéo mãi ta mất chuyên tâm, cá hết ngon! Cầm hộ cái miệng lại đi nếu muốn ăn ngon!

Y xoay chiếc đĩa sắt lăm nhăm:

- Nướng vội ăn gấp thì còn biết ngon cái quái gì! Con người sao nóng nảy quá!

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

- Nóng nảy mà có ăn liền còn hơn kiên nhẫn để đứng nhìn rỏ dãi!

Y ngồi xuống chụp cá ăn ngay.

Bây giờ Trương Tam mới đứng lên điếm một nụ cười gọi:

- Cái vị bằng hữu ta suýt đụng ngã trong hồ tắm đó sao các người không giới thiệu với ta? Cá nướng này ta phải dành cho y trước đó nhé!

Câu Tử Trường đáp:

- Tại hạ là Câu Tử Trường. Tại hạ không ăn cá! Thấy cá là tại hạ no liền!

Trương Tam thoáng giật mình, bật cười lớn:

- Tốt! Tốt! Không ăn được thì đừng ăn. Nhưng không phải vì không ăn mà bị phạt đứng mãi! Lại đây ngồi xuống đi. Thuyền tuy cũ song rất sạch sẽ, không tanh cá đâu!

Thuyền không ghé ngồi, từ bao giờ vẫn thế. Ai xuống thuyền là ngồi ngay trên sàn gỗ. Câu Tử Trường đặt chiếc rương xuống rồi ngồi trên chiếc rương. Trương Tam trừng mắt nhìn chiếc rương. Chiếc rương bằng da được đặt xuống thuyền, thuyền rung chuyển, chao chao, chẳng rõ bên trong có vật gì mà nặng thế?

Câu Tử Trường mỉm cười thốt:

- Chẳng phải tại hạ hiêm ty, có điều đôi chân dài quá mà ngồi xếp bằng tròn thì khó chịu lắm!

Nhưng Trương Tam mừng tượng không nghe hán nói gì.

Câu Tử Trường tiếp:

- Nhất định là các hạ đang suy đoán xem vật gì ở trong chiếc rương! Vĩnh viễn các hạ không đoán nổi đâu!

Trương Tam cười băng quơ:

- Gì thì không biết chứ nhất định là không phải cá!

Câu Tử Trường chớp mắt cười nhẹ:

- Tại hạ cho các hạ đoán ba lần đó! Nếu mà đoán trúng các hạ cứ lấy luôn chiếc rương.

Trương Tam cười hì hì:

- Tại hạ có là thần tiên đâu! Làm sao đoán trúng!

Tuy vậy y tiếp luôn:

- Vật nặng quá, mừng tượng là vàng!

Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không phải!

Hắn tiếp:

- Giả như chiếc rương chứa trọn số vàng trên đời, tại hạ đời nào lại chịu trao đổi cho ai

Trương Tam chớp mắt:

- Vật gì quý báu lắm?

Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không đáng một đồng tiền. Kể khác thì cho là vật vô giá trị nhưng tại hạ quý nó hơn cả sanh mạng.

Trương Tam thở dài:

- Chịu thôi! Tại hạ nhìn nhận không đoán nổi.

Y ngưng ánh mắt nhìn Câu Tử Trường ướm thử:

- Một vật quý báu như vậy, hẳn là các hạ không khinh thường để cho người ngoài trông thấy?

Câu Tử Trường đáp:

- Tuy vậy sớm muộn gì các hạ cũng trông thấy! Bất tất phải nóng nảy!

Hắn cười tiếp luôn:

- Nóng nảy thì chẳng thấy được gì cả!

Cá nướng rất chậm, cá vẫn đang được nướng. Hồ Thiết Hoa đã ăn hết ba con rồi! Y còn giương tròn mắt nhìn con cá đang nằm vắt ngang trên lò than.

Câu Tử Trường cười nhẹ thốt:

- Đêm nay tại Tam Hòa Lâu có nhiều món ăn được lắm. Hồ huynh không chừa bụng à?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Các hạ hiểu thế nào được. Trên đời này không có món ăn nào sánh được cá nướng của Trương Tam!

*** Vietkiem.com ***